

ara !!

Que ningú no manqui al Congrés
Nacional de la Joventut d'Esquerra
ESTAT CATALA

Deu dies més tard...

ON SON ELS CRIMINALS ?

Què fan les *autoritats* ?

IN MEMORIAM

Com és cruel la mort dels homes joves!
Al punt dolç, quan totes les esperances
eren lícites, hem perdut dos germans plens
de vitalitat i d'energies.

El poble ha plorat moltes llàgrimes da-
vant dels tùmuls, on les flors i les bande-
res, diríeu que els veïllaven el son.

A la desfilada de la gent, inacabables, hem
constatat la indignació, el blasme de Catalu-
nya pel fet repugnant.

Avui encara ens costa de fer-nos a la rea-
litat. Hem sentit molts amics: No pot ésser!
No és veritat que siguin morts!

La fretura de creure'ls encara entre nos-
altres, de sentir-los com cada dia, ferms i
optimistes, s'arrapava desesperadament al
record dels darrers moments vivents amb
ells, es rebellava a acceptar que aquells mo-
ments no tornarien.

Han plorat les dones i els homes.

Fins a quan ha de durar, que els profes-
sionals del crim disposin de la vida dels ciu-
tadans! Com sigui, s'ha d'extirpar aquests
fons malignes!

Certament, la persona de Miquel Badia
podia haver estat guardada.

Però, ¿és que haver-se significat en un
càrrec, vol dir que ja no es podrà anar pel
carrer sense escortes? ¿Què per sempre
més, estarà vedada al ciutadà que s'hagi sig-
nificat, la vida que fa tothom, s'haurà de
viure, com qui diu d'amagat? ¿Tenim el dret
d'cabar tot això? Doncs, fem-ho! Vinguin
d'on vinguin les violències.

No és vergonyós que aquest mal, que
sembla endèmia, rebroti precisament després
que el poble imposa democràticament la se-
va voluntat? ¿O, hem de demostrar, que
els governs democràtics són impotents per a
acabar el pistolisme?

Perquè, el fet indignat que s'ha produït,
és una manifestació típica del pistolisme
professional. Amb gent que indueix i gent
que executa. Ni els uns ni els altres tenen
dret a viure en cap país civilitzat. Aquesta
és la primera cosa que cal evidenciar, i el
poble ha de tenir el mitjà de fer sentir la se-
va voluntat sobirana.

Aquestes coses les hem sentit a la gran ma-
nifestació de dol que ha constituït l'enterra-
ment dels malaguanyats amics Miquel i Jo-
sep Badia.

El seguici passà i s'acomiadà davant del
C. A. D. C. I. En aquell moment revivien
els caiguts d'Octubre.

Camí del cementiri del Sud-Oest, una ca-
ravana de cotxes i un rosari de gent. Així
que aneu pujant s'eixampla davant dels ulls
l'estesa blava del mar i s'abonança la tarda.

La plaça de la Fe, és plena. Nosaltres fu-
gim dels grups de representacions, on les o-
pinions surten una mica mineralitzades a
desgrat del moment apassionat i ens fiquem
entre la gent. Hi ha una tònica de sentiment

La Mare dels Màrtirs

que fa de bon aplegar. El poble dona a les
paraules aquella espontaneïtat tan fresca que
us arriba com un missatge directe i us fa
sentir més coses que tot el que us puguin
dir els parlaments més o menys oficials.

Tenen més valor, aquestes opinions que
ningú no demana, que us diu l'obrer que no
us coneix, que no sap si us plaurà o no.

Un home, després de declarar-me que és
fuster d'ofici i treballa a Hostafrancs, em
diu que no és partidari de la pena de mort,
però que no tindria cap repugnància a "pe-
lar" els qui han comès l'assassinat. Procu-
reure-li el motiu que té i em diu, aproxi-
madament, que només així s'acabarà el pis-
tolisme sistemàtic.

Després em diu "jo no coneixia els Ba-
dia, però sóc català. No us haig de dir res
més".

Sentiu a les converses de gent "Tant
joves!" "No hi ha dret, vaja!" "No es pot
tolerar això!"

I arreu, un pensament unànim.

Tots dos! Pobra mare!

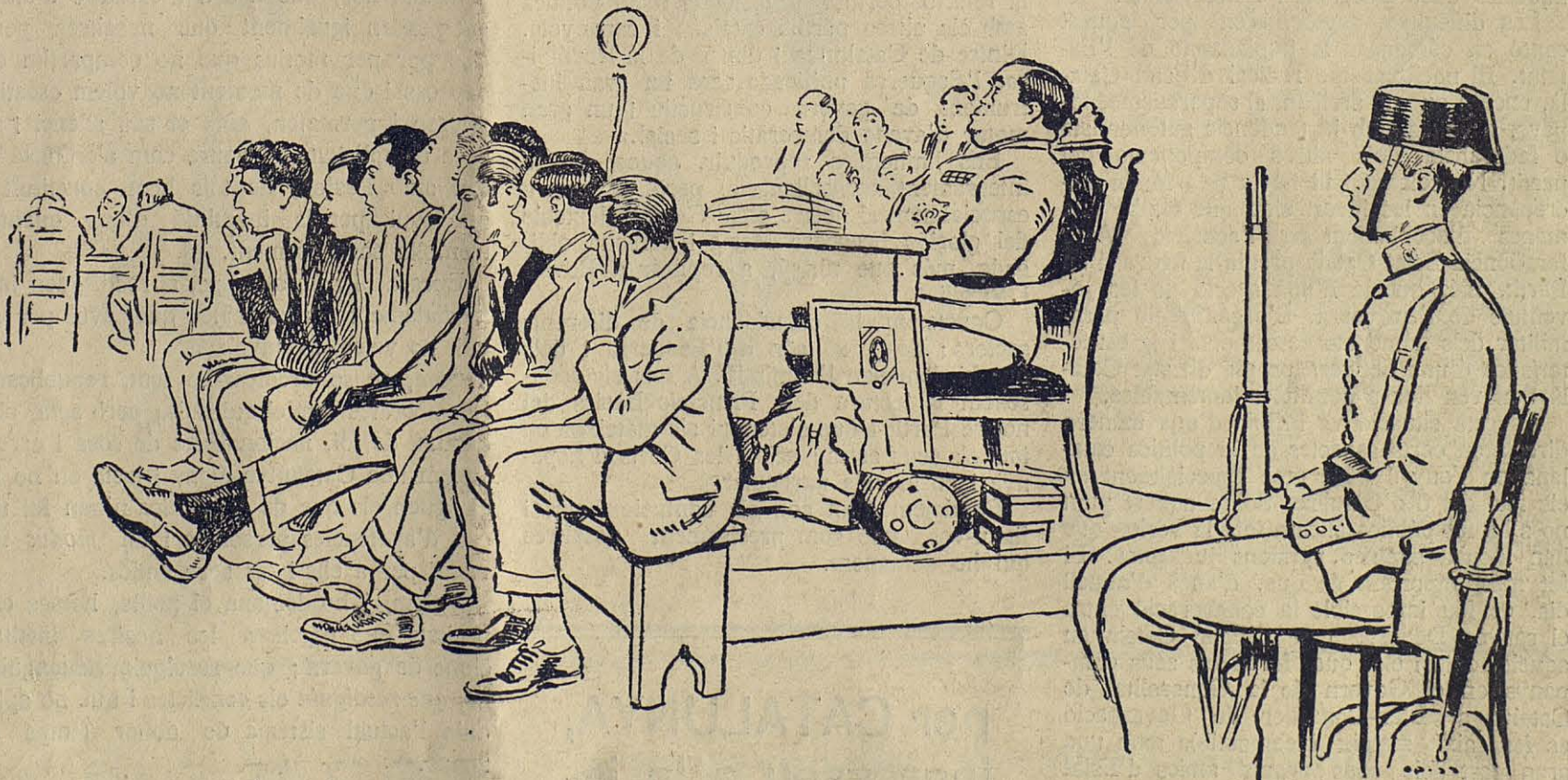
Trenquen el silenci corprès de la multi-
tut, les estrofes d'"Els Segadors". No es
mou ni una fulla.

No més a l'estesa del mar, es gronxa una
vela blanca.

Pobra Mare!

JOSEP URGELL

DEU ANYS !

EL CONSELL DE GUERRA PEL COMLOT DE GARRAF, A LA PRESO DE BARCELONA (29 i 30 d'abril i 1 de maig del 1926)
De dreta a esquerra, en el banc dels processats: Argelaguet (absolt), Perello, Julià, Ferrer (només es veu el cap), COMPTE, BADIA, Garriga, Civit, Darrera d'aquest surt una mica de cap de Granier-Barrera (absolt).
Dalt de l'estrada, el jutge, Cristòfol Fernández Valdés. Darrera seu, algunes persones del públic. Al fons, un extrem de la taula dels defensors.

Apunts del natural, per Ricard Opisso.